

Հովհաննես Թումանյան

Հին օրհնություն

Կանաչ, վիթխարի ընկուզենու տակ,
Իրենց հասակի կարգով, ծալպատակ,
Միասին բազմած,
Մի շրթջան կազմած,

Քե՛ք էին անում
Եվ ուրախանում
Մեր հրակա պապերն ու մեր հայրերը՝
Գյուղի տերերը:

Մենք, առույգ ու ժիր գեղջուկ մանուկներ,

Երեք դասընկեր,
Նըրանց առաջին գրլխաբաց կանգնած,
Ձեռքներըս խոնարհ սրբտներիս դրրած,
Չի՛լ, ուժեղ ձայնով նըրանց ըսպասում—
Տաղ էինք ասում:

Երբ գրվարթաձայն մեր երգը լռեց,
Մըռայլ թամադեն բեխերն ոլորեց,
Նըրա հետ վերցրին լիք բաժակները

